

prema jugu, ogorčen na postupak carev, ali nepobijeđen i neunižen.

U jednoj prilici, negdje pri kraju 1562., kad je Vlačić bio u Regensburgu, izbio je u dalekom Magdenburgu, sa kojim je Vlačić bio neprestano u korespondenciji, spor između gradskog senata i superintendenta, prije prijatelja kasnije velikog protivnika Vlačićevog Hesuviusa. Crkvene općine smatrale su sebe nekim malim komunama, tijesnim zajednicima vjere, ljubavi i međusobnog pomaganja. Propovjednici crkveni, zamišljajući sebe u ulozi prvih kršćana, pionira nove crkve, često su šibali postupke svjetovne vlasti. Oni su bili još prije doveli do seljačke bune u Engleskoj, kasnije u Češkoj pa i u Njemačkoj, htijući da se evanđelje primjenjuje doslovno, da se brišu razlike u posjedu, staležu, po privilegijama. Kad je nepomirljiv Hesuvius nagovorio jednoga đakona da cio senat isključi iz crkve, a ovaj je to i uradio, Senat je svrgao gorljivog Hesuvijusa i prognao ga iz grada. U Magdenburgu su tada sjedili u senatu patriciji, niže plemstvo i vitezovi. Izgleda da je era cehovskog vladanja već bila prošla. Ti isti ljudi u senatu prije petnaest godina pomagali su Vlačića protiv cara i saksonskog kneza. Oni su mu davali novaca, oni su mu omogućili tiskanje knjiga. Njemu je teško ići protiv njih, nije uostalom ni pozvan, ni nadležan. Ali zato ipak otvara svoje srce u pismu prijatelju Gallu:

»Istina, teško je uzimati tuđa djela u odbranu. Zato sam se i suzdržao od miješanja u magdenburški spor i ne mislim da se u taj spor i u buduće miješam. Ali opet meni bi bilo gorče od smrti, kad bi ono par junkera pokušalo, da ja njihovu odvratnu i za Kristov ured sramotnu tiraniju koja izbacuje prave i iskrene učitelje, branim ma samo i jednim listom ili potezom . . . Pa zar ne vidiš kako na svima stranama političari bijesne protiv slugu božjih i gaze ih nogama«.